

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 318/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti EURO – ANRIL AUTO PREDAJ, s. r. o., Družstevná pri Hornáde II/345, IČO 31 732 411, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. JCLic. Tomáš Majerčák, PhD., s. r. o., Južná trieda 28, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. JCLic. Tomáš Majerčák, PhD., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 30 K 13/2019 z 30. decembra 2019 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 CoKR 10/2020 z 23. apríla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti EURO – ANRIL AUTO PREDAJ, s. r. o.,
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

S ť a ť n o s ť n á a r g u m e n t á c i a

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti EURO – ANRIL AUTO PREDAJ, s. r. o., Družstevná pri Hornáde II/345, IČO 31 732 411 (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 30 K 13/2019 z 30. decembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 CoKR 10/2020 z 23. apríla 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že na návrh spoločnosti Bytový podnik Trebišov, s. r. o., Puškinova 18, Trebišov, v postavení veriteľa sťažovateľa (ďalej len „veriteľ“), okresný súd uznesením sp. zn. 30 K 13/2019 z 13. septembra 2019 rozhodol o začatí konkurzného konania proti sťažovateľovi v postavení dlžníka.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 30 K 13/2019 z 24. septembra 2019 (ďalej len „výzva okresného súdu“) sťažovateľa v zmysle § 19 ods. 1 písm. a) bodov 1 a 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) vyzval, aby sa v lehote do 20 dní od jeho doručenia vyjadril k návrhu na vyhlásenie

konkurzu a osvedčil svoju platobnú schopnosť, predložil okresnému súdu najmä zoznam všetkých svojich peňažných záväzkov, s plnením ktorých bola v deň začatia konkurzného konania 30 dní v omeškaní, zoznam všetkých svojich bankových účtov s prehľadom zostatkov v deň začatia konkurzného konania, informáciu o stave hotovosti v deň začatia konkurzného konania a v deň predloženia tejto informácie okresnému súdu, zoznam pohľadávok, pri ktorých možno s odbornou starostlivosťou predpokladať, že budú uhradené najneskôr do 30 dní od začatia konkurzného konania a vyjadril sa, či súhlasí s rozhodnutím vo veci vyhlásenia konkurzu bez nariadenia pojednávania.

Výzva okresného súdu bola v Obchodnom vestníku 189/2019 pod č. K087224 zverejnená 1. októbra 2019.

Sťažovateľovi bola podľa jeho vyjadrenia výzva okresného súdu doručená do elektronickej schránky 3. októbra 2019 (sťažovateľom prevzatá v posledný deň 15-dňovej úložnej lehoty, pozn.), pričom 6. novembra 2019 sa k výzve vyjadril.

4. Napadnutým uznesením okresného súdu bol v I. výroku na majetok sťažovateľa vyhlásený konkurz, v II. výroku bol konkurz uznaný za hlavné insolvenčné konanie, v III. výroku bol sťažovateľovi ustanovený predbežný správca a zároveň vo IV. výroku bola predbežnému správcovi uložená povinnosť v lehote do 15 dní od ustanovenia do funkcie vypracovať a predložiť podrobnú písomnú správu o stave zisťovania a zabezpečovania majetku sťažovateľa a o vykonaných úkonoch, v lehote do 35 dní od ustanovenia do funkcie druhú podrobnú písomnú správu, v lehote do 50 dní od ustanovenia do funkcie tretiu podrobnú písomnú správu a v lehote najneskôr do 5 dní pred konaním prvej schôdze veriteľov štvrtú podrobnú písomnú správu a zároveň v tejto lehote doručiť okresnému súdu jeden rovnopis zoznamu pohľadávok v elektronickej podobe, v V. výroku bola správcovi uložená povinnosť bezodkladne individuálne informovať o vyhlásení konkurzu známych zahraničných veriteľov sťažovateľa a v VI. výroku vyzval veriteľov sťažovateľa, aby si svoje pohľadávky prihlásili u správcu prihláškami v jednom rovnopise. Podľa zistenia ústavného súdu napadnuté uznesenie okresného súdu bolo v Obchodnom vestníku 3/2020 pod č. K000929 zverejnené 7. januára 2020.

Právne účinky vyhlásenia konkurzu tak nastali 8. januára 2020.

5. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že svoje vyjadrenie k výzve okresného súdu doručil v zákonnej lehote. Sťažovateľ namieta nesprávne posúdenie začiatku plynutia lehoty uvedenej v § 19 ods. 1 písm. a) bode 1a zákona o konkurze a reštrukturalizácii a vytýka okresnému súdu, že nečakal na uplynutie 20-dňovej lehoty a „... už dňa 04.11.2019 Okresný súd Košice I vydal upovedomenie o zrušení pojednávania z dôvodu neosvedčenia platobnej schopnosti dlžníkom (teda sťažovateľom), teda ešte v rámci zákonnej lehoty na vyjadrenie sa, ktorá však mala uplynúť až dňa 07.11.2019“.

Podľa názoru sťažovateľa „Okresný súd Košice I svojim postupom v konaní sp. zn. 30K/13/2019 a predovšetkým zrušením pojednávania v rozpore so zákonom, vydaním uznesenie sp. zn. 30K/13/2019 zo dňa 04.11.2019 bez nariadenia pojednávania a bez toho, aby dodržal lehotu na vyjadrenie dlžníka stanovenú zákonom porušil právo dlžníka garantované v čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, lebo súd postupoval a rozhodoval v rozpore so zákonom stanoveným postupom...“.

Sťažovateľ ďalej argumentuje: „Máme za to, že k zrušeniu nariadeného pojednávania v súlade so zákonom môže dôjsť len vtedy, ak dlžník výslovne a jednoznačným spôsobom dá najavo, že súhlasí s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania, čo nie je tento prípad, nakoľko sťažovateľ sa riadne v zákonnej lehote vyjadril a nevyjadril súhlas s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania. Rozhodnúť bez nariadenia, pojednávania na ktorom by a účastníci konania mohli k veci vyjadriť prichádza do úvahy iba v prípade, ak takýto postup bez akýchkoľvek pochybností nebude na ujmu procesným právam účastníkov a ich právu na spravodlivý proces.“

V závere sťažovateľ vyslovuje názor, že v pozadí celého prípadu je vôľa zlikvidovať ho, aby sa nedostal späť k svojmu majetku, ktorý mu bol ukradnutý, a to „... niekoľko desiatok bytov, a to práve subjektom, ktorý dáva návrh na vyhlásenie konkurzu“.

5.1 Následne sťažovateľ podaním označeným ako „Žiadosť o skoré určenie termínu predbežného prejednávania ústavnej sťažnosti“ z 15. júla 2020, žiada ústavný súd o skoré určenie termínu predbežného prejednávania z dôvodu, že okresný súd pokračuje vo vydávaní uznesení v prebiehajúcom konkurznom konaní. Poukazuje, že výkonom napadnutého

uznesenia okresného súdu mu vznikne škoda veľkého rozsahu, pričom vykonanie konkurzu má nezvratné účinky.

6. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie (obsahovo v podstate totožné s námietkami uvádzanými v tejto ústavnej sťažnosti, pozn.), o ktorom krajský súd rozhodol tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie prípustné nie je.

7. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu Uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2CoKR/10/2020 zo dňa 23.04.2020 a Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 30.12.2019, sp. zn. 30K/13/2019 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2CoKR/10/2020 zo dňa 23.04.2020 a Uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 30.12.2019, sp. zn. 30K/13/2019 zrušuje a vec vracia Okresného súdu Košice I na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Košice I je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 100% na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. JCLic. Tomáša Majerčáka, PhD., advokát, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

8. Zároveň sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd „... odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2CoKR/10/2020 zo dňa 23.04.2020 a uznesenia Okresného súdu Košice I, sp. zn.: 30K/13/2019, nakoľko sťažovateľovi výkonom konkurzu vznikne značná majetková škoda. Vykonanie konkurzu má nezvratné účinky.“

II.

Relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

17. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

19. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

20. Podľa § 199 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak tento zákon neustanovuje inak, uznesenia a iné písomnosti súdu sa v konaniach podľa tohto zákona doručujú ich zverejnením v Obchodnom vestníku; to platí rovnako aj pre písomnosti, ktoré

sa majú zverejniť podľa osobitného predpisu. Uznesenie, ktoré sa zverejňuje v Obchodnom vestníku, sa zverejňuje bez odôvodnenia.

21. Podľa § 199 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak ide o doručenie uznesenia, ktorým sa účastníkovi ukladá povinnosť alebo ktorým sa účastník vyzýva, uznesenie sa v konaní podľa tohto zákona doručí aj iným spôsobom ako zverejnením v Obchodnom vestníku; tým nie je dotknuté doručovanie podľa odseku 1.

22. Podľa § 199 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak je prípadný začiatok plynutia lehoty na podanie odvolania alebo urobenie iného procesného úkonu spojený so zverejnením doručovanej písomnosti v Obchodnom vestníku a listina sa doručuje aj iným spôsobom ako zverejnením v Obchodnom vestníku, adresát písomnosti sa o tom poučí.

23. Podľa § 199 ods. 9 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak tento zákon neustanovuje inak, za deň doručenia súdneho rozhodnutia alebo inej písomnosti sa považuje nasledujúci deň po zverejnení súdneho rozhodnutia alebo inej súdnej písomnosti v Obchodnom vestníku. Rovnako písomnosti, ktoré sa podľa tohto zákona zverejňujú v Obchodnom vestníku, sa považujú na účely tohto zákona za zverejnené nasledujúci deň po ich zverejnení v Obchodnom vestníku.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

24. Sťažovateľ je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu

25. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdiv je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne (IV. ÚS 236/07, III. ÚS 282/2020).

26. Z podania sťažovateľa a jeho príloh vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Uplatnenie právomoci krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 115/07). Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu

27. Predmetom podanej ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu sťažovateľom v petite sťažnosti uvedeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu (bod 1 tohto rozhodnutia).

28. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Zaoberal sa najmä charakterom konania, jednotlivými argumentmi sťažovateľa a argumentmi súdov prejednávajúcich túto právnu vec v inštančnom postupe.

29. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní

ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019).

K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

30. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

31. Podstata argumentácie sťažovateľa je založená na tvrdení, že napadnuté uznesenie krajského súdu (a aj napadnuté uznesenie okresného súdu, ktoré mu predchádzalo) je založené na nezákonnom a svojvoľnom výklade aplikovaných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii, t. j. na nesprávnom právnom posúdení jeho odvolania krajským súdom.

32. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte dodáva, že v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o ústavných sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov.

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (m. m. I. ÚS 225/03). Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom. Takéto vybočenie, resp. neodôvodnenosť rozhodnutia však ústavný súd v prípade sťažovateľa nevzhladol. Jeho ústavná sťažnosť je v podstate len nesúhlasom s rozhodnutím všeobecného súdu. Z prednesených argumentov nevyplývajú skutočnosti, ktoré by posunuli prejednávajúcu vec do ústavnoprávnej roviny.

33. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu známky zjavnej svojvôle nenesie.

34. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci. Vzhľadom na to ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Ústavný súd sa preto oboznámil aj s odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu, v ktorom uviedol:

„Uznesením zo dňa 24.09.2019, sp. zn. 30K/13/2019-69, uverejnenom v Obchodnom vestníku č. 189/2019 zo dňa 01.10.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02.10.2019 uložil dlžníkovi povinnosť do 20 dní od doručenia predmetného uznesenia vyjadriť sa k návrhu na vyhlásenie konkurzu, osvedčiť svoju platobnú schopnosť a predložiť najmä zoznam všetkých svojich peňažných záväzkov, s ktorých plnením bol v deň začatia konkurzného konania 30 dní v omeškani, zoznam všetkých svojich bankových účtov s prehľadom zostatkov v deň začatia konkurzného konania, informáciu o stave hotovosti v deň začatia konkurzného konania a v deň predloženia tejto informácie súdu, zoznam pohľadávok, pri ktorých možno s odbornou starostlivosťou predpokladať, že budú uhradené najneskôr do 30 dní od začatia konkurzného konania. Súd zároveň predvolal dlžníka a upovedomil veriteľov dlžníka o termíne pojednávania za účelom osvedčenia platobnej schopnosti dlžníka vytyčeného na deň 18.11.2019 o 10.00 hod. na Okresnom súde Košice I, pracovisko Tichá č. 21, v miestnosti č. dv. 27/B, posch.: 1.

Dlžník na povinnosť uloženú súdom uznesením zo dňa 24.09.2019, sp. zn. 30K/13/2019-69, uverejnenom v Obchodnom vestníku č. 189/2019 zo dňa 01.10.2019 nereagoval, svoju platobnú schopnosť v stanovenej lehote neosvedčil. Z uvedeného dôvodu súd zrušil termín pojednávania vytyčený na deň 18.11.2019 o 10.00 hod...

Podaním doručeným súdu dňa 06.11.2019, doručil dlžník svoje vyjadrenie k výzve súdu zo dňa 24.09.2019, sp. zn. 30K/13/2019-69, uverejnenej v Obchodnom vestníku č. 189/2019 zo dňa 01.10.2019... V zmysle výzvy súdu však dlžník mal osvedčiť svoju platobnú schopnosť do dňa 22.10.2019. Vyjadrenie doručené súdu dňa 06.11.2019, tak nebolo doručené súdu v lehote v zmysle uznesenia zo dňa 24.09.2019, sp. zn. 30K/13/2019-69, uverejnenej v Obchodnom vestníku č. 189/2019 zo dňa 01.10.2019 a v lehote v zmysle ust. § 19 ods. 1, písm. a.) bod 1. Preto súd v zmysle ust. § 19 ods. 1, písm. c.) ZKR má za to, že dlžník svoju platobnú schopnosť neosvedčil.“

35. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa nestotožnil s námietkou sťažovateľa, že veriteľ nemá aktívnu legitimáciu na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu, a uviedol, že z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že veriteľ preukázal jednak svoje pohľadávky, ako aj pohľadávku ďalšieho veriteľa právoplatnými

a vykonateľnými rozhodnutiami. Ústavnému súdu neušlo, že veriteľ podal návrh na začatie konkurzného konania na podklade vykonateľného rozsudku Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 12 Cb 71/2001 z 12. marca 2013 (predmetom sporu bolo zaplatenie sumy 42 871,60 € s prísl. z titulu nehradenej ceny za dodávku tepla a teplej úžitkovej vody, pozn.).

Krajský súd ďalej uviedol: *„Pokiaľ súd prvej inštancie zrušil nariadené pojednávanie nepochybil, pretože dlžník neosvedčil svoju platobnú schopnosť.“* V závere konštatuje splnenie zákonných podmienok pre vyhlásenie konkurzu na majetok sťažovateľa.

36. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je v súlade s § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením, ktoré formuloval okresný súd a ktoré je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé a zrozumiteľné a konanie nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru, preto ústavný súd nevidí žiadny relevantný dôvod na prehodnocovanie záverov rozhodnutí všeobecných súdov. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku bola totiž odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, pričom možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia bola podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. Uvedené je v posudzovanej veci nesporné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok.

37. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje aj na poučenie, ktoré okresný súd v uznesení (bod 3 tohto rozhodnutia) uviedol:

„Ak dlžník neosvedčí svoju platobnú schopnosť súd rozhodne o vyhlásení konkurzu. (§ 19 ZKR)

Za deň doručenia súdneho rozhodnutia alebo inej písomnosti sa považuje nasledujúci deň po zverejnení súdneho rozhodnutia alebo inej súdnej písomnosti v Obchodnom vestníku. Rovnako písomnosti, ktoré sa podľa tohto zákona zverejňujú v Obchodnom vestníku, sa považujú na účely tohto zákona za zverejnené nasledujúci deň po ich zverejnení v Obchodnom vestníku. (§ 199 ZKR)“

Ústavná sťažnosť by teda bola dôvodná, ak by okresný súd nedal sťažovateľovi poučenie o doručovaní písomnosti doručovanej aj iným spôsobom ako zverejnením v Obchodnom vestníku (body 20 až 23). To však nie je prípad sťažovateľa (pozri tretí odsek poučenia v uznesení okresného súdu sp. zn. 30 K 13/2019 z 24. septembra 2019).

38. Ústavný súd vlastnou činnosťou z verejne prístupných registrov (Obchodný vestník, Register úpadcov) navyše zistil, že súdy v obdobných veciach (začatie konkurzného konania na návrh veriteľa) postupovali rovnako, keď uložili v uznesení dlžníkovi, aby sa vyjadril k návrhu na vyhlásenie konkurzu, osvedčil svoju platobnú schopnosť a zároveň ho poučili o doručovaní písomností (porovnateľným spôsobom ako v prípade sťažovateľa, pozn.). Následne po neosvedčení platobnej schopnosti dlžníka zrušili nariadené pojednávanie (napr. Okresný súd Košice I vo veci sp. zn. 32 K 16/2018, Okresný súd Košice I sp. zn. 30 K 18/2019, Okresný súd Prešov sp. zn. 5 K 15/2019, Okresný súd Nitra sp. zn. 29 K 3/2019).

39. Doterajšia rozhodovacia prax konkurzných súdov teda preukazuje, že ak sa listina v konkurznom konaní doručuje aj iným spôsobom ako zverejnením v Obchodnom vestníku, ide o doručovací úkon súdu navyše, ktorý však nemení pravidlo, že prípadný začiatok plynutia lehoty na podanie odvolania alebo urobenie iného procesného úkonu je spojený so zverejnením doručovanej písomnosti v Obchodnom vestníku, no len ak bolo adresátovi o účinkoch takéhoto doručovania dané poučenie podľa § 199 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Pri tomto predpoklade možno uzavrieť, že sťažovateľ bol poučený o doručovaní písomnosti skôr, ako by mu uplynula lehota na vyjadrenie a osvedčenie jeho platobnej schopnosti (výzva okresného súdu bola v Obchodnom vestníku zverejnená 1. októbra 2019 a do elektronickej schránky sťažovateľa doručená 18. októbra 2019, pozn.).

Uvedená skutočnosť je nesporná, a preto nie je možné prisvedčiť argumentácii sťažovateľa vyslovenej v podanej ústavnej sťažnosti.

40. Bez pojednávania okresný súd rozhodne vtedy, keď dlžník neosvedčí svoju platobnú schopnosť. Aj keď to zákon neustanovuje, aj v tomto prípade musí okresný súd v pozícii konkurzného súdu uznesením zrušiť nariadené pojednávanie. Zákon konštruje fikciu, podľa ktorej pokiaľ sa dlžník nevyjadrí k návrhu na vyhlásenie konkurzu v lehote 20 dní, predpokladá sa, že svoju platobnú schopnosť neosvedčil. Z týchto dôvodov je konkurzný súd oprávnený zrušiť nariadené pojednávanie a rozhodnúť bez pojednávania. Na základe uvedeného neobstojí ani argumentácia sťažovateľa, že „... *k zrušeniu nariadeného pojednávania v súlade so zákonom môže dôjsť len vtedy, ak dlžník výslovne a jednoznačným spôsobom dá najavo, že súhlasí s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania...*“.

41. Na tomto základe ústavný súd sumarizuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia krajského súdu zasahoval, pretože pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv napadnutým uznesením krajského súdu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu

42. Sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí

ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

43. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ túto časť ústavnej sťažnosti však v podstate žiadnym spôsobom neodôvodnil. Sťažovateľ už v podanom odvolaní proti napadnutému uzneseniu okresného súdu namietal, že „... rozhodnutie vydal nezákonný sudca“. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia vysporiadal s touto námietkou sťažovateľa, keď uviedol:

„Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že sudca Okresného súdu Košice I JUDr. Pavel Varga čerpal v dňoch 30.-31.12.2019 a 2. a 3.1.2020 dovolenku. Sudkyňa Okresného súdu Košice I. JUDr. Slávka Garančovská čerpala dovolenku v dňoch 19.-23.12.2019 a v dňoch 30.-31.12.2019 a dňa 2.1.2020.

Pokiaľ vo veci rozhodoval dňa 30.12.2019 sudca Okresného súdu Košice I. JUDr. Július Tóth, bolo to v súlade s rozvrhom práce Okresného súdu Košice I na rok 2019.“

Ústavný súd z tohto dôvodu musel v tejto časti odmietnuť ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

44. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite ústavnej sťažnosti (bod 8 tohto

rozhodnutia) nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2020

Martin Vernarský
predseda senátu